

της Ελένης Βαφειάδου, υποψήφια στο ψηφοδέλτιο επικρατείας της ANΤΑΡΣΥΑ

Οι φετινές εκλογές γίνονται σε συνθήκες εμπέδωσης του «μνημονιακού κερκτημένου», δηλαδή του μικρού καλάθιού από άποψη προσδοκιών για το παρόν και μέλλον της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Αυτό που αφήνει πίσω της αυτή και η προηγούμενη κυβέρνηση είναι οι χιλιάδες νεκροί της πανδημίας, οι νεκροί των Τεμπών, του Ματιού, της Μάνδρας. Επίσης αφήνουν πίσω –εκτός από μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ- μια χώρα real estate με «τζάμπα» ανάπτυξη μέσω της πώλησης ακινήτων και της περιουσίας του ελληνικού λαού, χωρίς καν να συζητιέται μια ανάπτυξη με δημόσιες επενδύσεις κόντρα στις ευρωπαϊκές επιταγές, η οποία θα ήταν όμως παραγωγική. Τις συνέπειες της ανάδειξης του τουρισμού ως της ατμομηχανής της ελληνικής οικονομίας τις βλέπουμε ήδη. Τα εργασιακά κάτεργα για τους νέους και τις νέες, η άγρια τουριστικοποίηση και η εκδίωξη του μέσου πολίτη, η αλλοίωση του πολιτιστικού περιβάλλοντος κλπ., καμία σχέση δεν έχουν με τις υποσχέσεις όλων των μέχρι τώρα κυβερνήσεων που ορκίζονταν στη «βαριά μας βιομηχανία». Η δεύτερη παρακαταθήκη είναι αναμφισβήτητη η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση», της οποίας τις καταστροφικές συνέπειες με κύρια αυτή της υποβάθμισης του περιβάλλοντος -αστικού και φυσικού- θα αρχίσουμε να τις βλέπουμε όλο και πιο έντονα πολύ άμεσα.

Είναι χαρακτηριστικό πώς μετά από όλες αυτές τις καταστροφές η ΝΔ εκχωρεί ακόμα περισσότερα δικαιώματα σε ιδιώτες επιχειρηματίες και εντείνει την πολύπλευρη επίθεσή της. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν υπόσχεται τίποτα, καμία διαφορετική πολιτική από τη ΝΔ όσο κι αν σκίζει τα ιμάτιά του ότι «δεν είναι ίδιοι». Το «καθαρό και τίμιο» ΚΚΕ, ζητά την ψήφο για ισχυρή κοινοβουλευτική παρουσία, για να μη βάζει επίδικα και διεκδικήσεις που θα βελτιώσουν τη ζωή μας στο σήμερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η απουσία διεκδικήσεων

για τα τρένα αφού «είτε ιδιωτικός είτε κρατικός ο ΟΣΕ» πάλι καπιταλισμό θα έχουμε. Το ΜΕΡΑ25 επιδίδεται σε μια δήθεν επαναστατική ρητορεία χωρίς την επανάσταση. Κατονομάζει τους ολιγάρχες με παρρησία για να προτείνει μετά το έγκλημα των Τεμπών τις συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού ως... λύση στο πρόβλημα των ιδιωτικοποιήσεων.

Η μάχη των εκλογών είναι συγκεκριμένη και σε αυτή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διεκδικεί μια θέση στη βουλή. Αυτό καλούμε να φανταστεί ο κόσμος της αριστεράς και οι ψηφοφόροι: μια Βουλή με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να γίνεται η φωνή των κινημάτων, η φωνή των διεκδικήσεων των σωματείων, η φωνή αποκάλυψης των ανθρωποκτόνων πολιτικών του συστήματος. Θα είναι προς όφελος του λαού μια Βουλή στην οποία θα δυσκολεύεται να κυβερνήσει ο Κ. Μητσοτάκης ή όποιος άλλος. Για να συμβεί αυτό πρέπει οι ψηφοφόροι να ψηφίσουν όπως αγωνίζονται και ζουν αντί να εκβιαστούν από τα αστικά διλήματα περί χαμένης ψήφου. Οι δεξιοί να ψηφίσουν δεξιά και οι συριζαίοι ας ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ. Οι κομμουνιστές, οι αγωνιστές, όσοι και όσες αντιλαμβάνονται πως η είσοδος στη βουλή, όσο σημαντική κι αν είναι, δεν έχει νόημα με λειψό πρόγραμμα χωρίς να κατονομάζεις τις γενεσιουργές αιτίες των προβλημάτων της εργαζόμενης πλειοψηφίας σήμερα (ευρώ, ΕΕ) να ψηφίσουν ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Με αυτό τον τρόπο όσο κι αν οι εκλογές δεν αλλάζουν τον κόσμο, μπορούν να συμβάλλουν στην ανάδειξη και το παραπέρα χτίσιμο του πολιτικού φορέα που θα εκφράσει τη λαϊκή δυσaráσκεια και θα προτείνει την άλλη κατεύθυνση που έχει ανάγκη η εργαζόμενη πλειοψηφία σε σοσιαλιστική και κομμουνιστική κατεύθυνση.

(Δήλωση στην εφημερίδα ΠΡΙΝ)